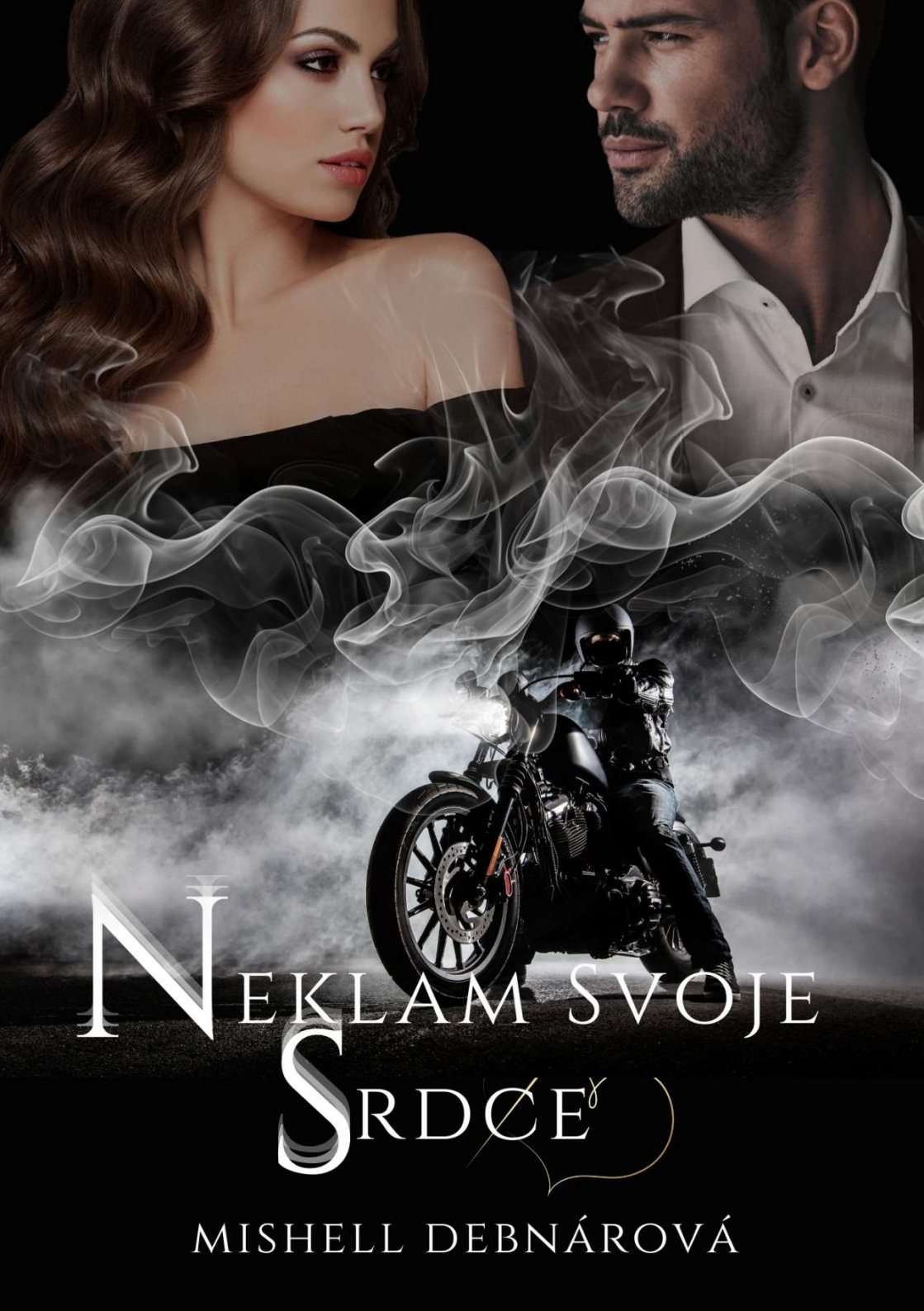

Neklam svoje srdce

MISHELL DEBNÁROVÁ

Neklam svoje srdce

Mishell Debnárová

Voilà – Figure You Out
Voilà – Drinking with Cupid
Adam Jensen – Yoko Oh No
Tvorchi – Heart of Steel
Bishop Briggs – Champion
Stileto, Kendyle Paige – Cravin´
Luma, Yuppycult – Devil Saint
Letdown. – Karma
Roses & Revolutions, Weathers – Dancing in a Daydream
Roses & Revolutions – The Pines
Rory Webley – Joker
Chandler Leighton – When You Say My Name
Maisy Kay – Almost Touch Me
Dua Lipa, Angèle – Fever
Martix Garrix, JVKE – Hero
Nathan Ball – Borders
Mark Dann – Sunflowers
Nico Santos – Number 1
Mr. Da-Nos, Nico Santos – Holding On
Alvaro Soler, Nico Santos – Fuego
Alvaro Soler, Nico Santos – Candela
Oliver Tree – Bounce
Michael Patrick Kelly, Rakim - Wonders
Clarx, Anikdote, Shiah Maisel, Catas, Le Malls, CHENDA – Numb The Pain

Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno - venkov
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 74. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © ***Mishell Debnárová***

Obálka a grafika ©
Korektura a redakce: Natália Ivinová
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 21032025
ISBN:

978-80-53031-56-1 epub
978-80-53031-57-8 mobi
978-80-53031-58-5 PDF

Anotácia

Neklam svoje srdce

Po uši zamilovaná Eva prijme zásnubný prsteň od Šimona, no jeho pracovná zaneprázdnenosť ju postupne stavia pred nečakané výzvy. Keď sa ho rozhodne prekvapiť u neho doma počas jeho natáčania, ocitne sa v situácii, ktorá jej obráti život naruby. To, čo nasleduje, je sled bizarných a vtipných udalostí, ktoré Eve úplne prevrátia život a prinútia ju prehodnotiť všetko, čomu doteraz verila.

V tomto humornom príbehu na čitateľov i hlavnú hrdinku čaká sled nepredvídateľných udalostí, ktoré vás zaručene pobavia.

Prológ

Poznáte ten pocit, keď si myslíte, že sa už nič nemôže viac pokaziť? Keď si hovoríte, že to najhoršie máte zaručene za sebou a všetko zlé sa vám konečne obráti chrbtom? Keď sa snažíte samých seba upokojiť trápnymi zdvorilostnými frázami typu *Veď ľuďom sa dejú i horšie veci*, no žiadny z tých pokusov neprináša želané výsledky?

Ja áno.

Ak by existoval rebríček udalostí s najnižšou pravdepodobnosťou v celom vesmíre, tak tie moje by atakovali jeho prvé priečky.

Preveďme si to do metaforickej roviny. Ste osobou, ktorá si prežila sled katastrofálnych príhod a rozhodnete sa utiecť pred všetkými tými nezmyselnosťami. Necháte všetko tak – rodinu, známych aj neznámych, ľudí, čo vám ublížili. Kúpite si jednosmernú letenku do destinácie na opačný koniec kontinentu a neviete sa dočkať, ako si konečne prečistíte hlavu od splodín vášho vlastného života. Odovzdáte batožinu, prejdete kontrolami, čakáte, kým otvoria váš *gate* a budete môcť nasadnúť na lietadlo, ktoré vás odnesie tisícky kilometrov ďaleko od všetkého, čo vám váš život urobil. A vtom... Vtom sa ozve všadeprítomný hlas oznamujúci, že váš let je zrušený pre závažnú poruchu na motore lietadla. Hodíte si jeden infarktík a idete ďalej. Ibaže by nie...

Nebudem tu kecať o tom, čo všetko zlé ma už v živote postihlo. Vlastne, prečo nie?!

Tak si to teda zhrňme: na základnej ma šikanovali, na strednej mi znepríjemnila život šialená stalkerka, v mojej prvej práci sa mi podarilo hneď v prvý týždeň rozbiť šéfov počítač (prisahám, že to bola iba náhoda!) a môj prvý vážny vzťah skončil, keď som zistila, že až taký

vážny asi nebol. Respektíve, pokojne aj mohol byť, no všetci dobre vieme, že v našej krajine polygamia povolená nie je.

Život mi hádzal polená pod nohy, akoby si užíval pohľad na to ako ich musím s ťažkosťami preskakovať, no zakaždým svoju misiu úspešne zvládnem.

A keď som si už myslela... Nie, ja som si to reálne nasilu vsugerovala... Že som konečne naskočila na nový vlak plný pozitívnych udalostí, šťastia a optimizmu, zrazu sa ten poondiaty vlak musel vykoľajiť. Nie tak normálne – jednoducho ho švaclo preč z dráhy, spadol z mosta a následne ešte do neho nabúral kamión.

Áno, takto nejako sa cítim. Sedela som v tom vlaku a žila si svoj pohodový život po boku miláčika ženského osadenstva sledujúceho populárne televízne seriály. Mala som prácu svojich snov, žila v najkrajšom slovenskom meste, disponovala slušným počtom dôverne blízkych priateľov a užívala si každý deň plnými dúškami.

Dokonalé, nie? Čo také by sa už len mohlo pokaziť? Môj život by vám o tom vedel rozprávať...

Kapitola 1

Obvykle sa mi nestáva, že by na mňa vyzváňanie telefónu pôsobilo obzvlášť zaťažujúcim dojmom, no keď sa mi Denisa neodbytne pokúšala dovolať už po tretí raz, dochádzala mi trpezlivosť.

Všetko potrebné som si zbalila do jedného veľkého kufra a so sebou vzala už len drobnú kabelku praktickú na cestovanie. Keď sa môj ubehaný zadok, ktorý dnes musel toho vybaviť naozaj príšerne veľa na to, že bolo len deväť hodín ráno, konečne usadil vo vlaku, odhodlala som sa jej zavolať nazad.

Sledovala som ako sa mi za oknom mihala panoráma mojich milovaných Košíc a psychicky sa pripravovala na jazdu naprieč našou malebnou krajinou. Na pozadí udalosti, ktorá mojej ceste predchádzala, som však niekoľkohodinové sedenie vo vlaku nepovažovala za príťaž. Eufória sa ma stále držala zubami-nechtami a spôsobovala, že som sa na svet dívala cez tie najružovejšie okuliare, aké kto kedy vyrobil. Dokonca mi neprekážal ani fakt, že jediná spolucestujúca v mojom kupé sa práve vyzula a omamný zápach zahalil rúškom tajomstva celý priestor.

Zdvorilo som sa jej opýtala, či smiem na chvíľku otvoriť okno, no tá postaršia, nepekne zapáchajúca pani, stihla medzičasom zaspať rozvalená krížom cez sedačky rovno oproti mne. Pregúľala som očami, vyvetrala zamorené ovzdušie a zavolala Denise, ktorá mi pomedzi to stihla napísať ešte tri správy, či je so mnou všetko v poriadku, keď sa jej neozývam. Vraj keby pri mojom dvíhaní telefónu išlo o niečo vážne, dávno by celý svet vyhynul pri zombie apokalypse a ja by som si stále fungovala uzamknutá vo svojej ružovej bublinke a o ničom ani len netušila.

Nuž, nie som práve priekopníkom v telefonických rozhovoroch a keď mám s kýmkoľvek telefonovať, radšej za ním prejdem aj päťdesiat kilometrov, než niečo vybaviť prostredníctvom hovoru. Z telefonovania mám jednoducho fóbiu a prekážajú mi aj volania s rodinou. Čo narobím...

„...takže ťa požiadal o ruku? Budeš sa vydávať? Ja odpadnem!!“ Jačala ako zmyslov zbavená, až som si musela mobil na chvíľu oddialiť od ucha. Ani ruch vládnuci vo vlaku nedokázal prehlušiť natešené ovácie mojej bláznivej staršej sestry.

„Upokoj sa! Začujú ťa naši a bude prúser! Chcem im to povedať sama, rozumieš?“ Pokúšala som sa na diaľku stlmiť jej búrlivé nadšenie, no obávala som sa, že si moje napomenutie beztak nevezme k srdcu.

„Moja sestrička bude čoskoro manželkou slávneho Šimona Antala! Bude z teba hviezda! Budeš sa pohybovať v slovenskej smotánke, chodiť na plesy v opere a možno sa...“

„Preboha, Denisa! Kroť svoje nevybúrené hormóny, prosím! Rozhodne teraz neplánujem vliezť do zadku Erike Judínyovej a pretŕčať svoj drzo úprimný ksicht medzi šľachtou v kategórii Faloš roka! Za čo ma máš, prosím ťa?!“ Chytro som jej nelichotivé predstavy o mojom budúcom živote zamietla pod koberec.

Snáď to, že budem manželkou slávneho herca, ma hneď predurčuje na členstvo v pomyselnej *„vyššej spoločnosti“* medzi tými našimi pseudo-celebritami túžiacimi po nasilu vynútenej pozornosti? Nehovorím, že tá predstava neznie istým spôsobom lákavo, no pri ľuďoch tohto typu by som si sakramentsky musela hrýzť do jazyka, aby moja nevymáchaná papuľa zo seba pri každej príležitosti nevypustila niečo, čo by sa absolútne nehodilo.

„Máš aj prsteň? Aký je? Je na ňom aspoň diamant?“ Ďalej vyzvedala.

„Je, taký menší. Naozaj krásny. Odkedy mi ho nasunul na prst, nemôžem sa vynadívať a neustále si ho z každej strany obzerám,“ rozplývala som sa pri pohľade na zásnubný prsteň zdobiaci moju ruku.

Musel stáť celý majland, no moja všetečná sestra naozaj nemusí vedieť všetko. Aspoň nie hneď teraz.

„Bože, ja odpadnem! Budem mať za švagra celebritu! Máš ty ale šťastie, sestrička!“ Rozplývala sa.

„Nepreháňaj, prosím ťa. A choď už niekam dofrasa s tou celebritou! Neopováž sa k nemu správať divne, keď sa stretnete! Viem, že si schopná hodiť sa mu k nohám a prosiť o autogram na podprsenku,“ hlásala som vyčítavým tónom.

Svoju sestru som dobre poznala. Rozhodne by toho bola schopná a ja nechcem, aby sa u nás raz Šimon cítil ako v inom svete. Dosť na tom, že som za pol roka nášho vzťahu mala čo robiť, aby som si zvykla na ten jeho.

„Nedbám, ak mi to dovolíš,“ začula som na druhej strane linky nepatrné chichotanie.

„Si šibnutá, vieš to?“

„Máme to v rodine, Evi. To nemôžeš poprieť,“ ďalej sa rehotala.

„Viem, všetci sme tak trochu... Hm, špecifickí,“ skúsila som vo svojom pomyselnom slovníku vyloviť ten správny výraz. Že je celá naša rodina neprimerane úprimná, pojašená a tak trochu mimo obežnej dráhy, sa skutočne nedalo popierať.

„Kedy nám ho predstavíš? Umieram nedočkavosťou vidieť ho naživo!“

„Kroť sa, drahá. Nezabúdaj, že je to môj snúbenec,“ napomenula som ju. „Teraz cestujem za ním do Bratislavy. Akurát natáča a chcem ho

prekvapiť. Pobudnem nejaké dva dni v byte, ktorý má prenajatý. Chápeš, chýba mi. Neboli sme spolu od nedele, kedy mi pri večeri dal ten prsteň," mysľou mi preblysla naša romantická večera pri sviečkach, na ktorej ma prekvapil svojou žiadosťou o ruku. Naozaj ma šokoval, no nemohla som povedať nie. Už pol roka som do neho až po uši!

„...následne prídem za vami a, keď v nedeľu dotočia posledné scény, dorazí za mnou. Taký je plán," ozrejmila som jej situáciu a nezabudla dodať, že sa pred našimi nesmie prerieknuť.

Ostávalo mi dúfať, že ma tentokrát vypočuje. Má dvadsaťsedem. Je dosť stará na to, aby pochopila, o čo ju tak urputne žiadam.

~

Cesta mi ubehla, vďakabohu, pomerne rýchlo. Na to, že som sa terigala vlakom krížom cez Slovensko, to nebolo až také hrozné.

Zapáchajúca tetuška vystúpila v polovici cesty, no hneď za ňou sa do môjho kupé nasáčkovala partia nevybúrených tínedžerov, ktorí sa neustále na niečom rehotali a keby som nemala so sebou špeciálne protihlukové slúchadlá, ktoré využívam hlavne pri dlhých letoch do dovolenkových destinácií, asi by ma porazilo.

Moju myseľ však neustále upokojovali vábivé myšlienky na najromantickejšiu večeru môjho života. Že by ma bol Šimon na naoko štandardnej večeri požiadal o ruku, by mi ani vo sne nenapadlo. Sme vo vzťahu predsa iba pol roka a síce dlhodobo zdieľame spoločnú domácnosť v jeho rodných Košiciach a v rámci partnerského života nám všetko funguje na výbornú, skutočne to bol pre mňa šok. Spočiatku mi pri pohľade na svojho kľačiaceho priateľa hlavou preletelo zopár pochybností, no len čo na mňa vytiahol ten svoj povestný ňuňu-úsmev, svoje ÁNO som na neho priam vykríkla.

Nemôžem si vedľa seba predstaviť lepšieho človeka. Je milý, priateľský, spoľahlivý, pracovitý a navyše neprekonateľný romantik.

Občas mu síce unikne nejaká tá poznámka na úkor svojej rastúcej popularity (čo jasne naznačuje, že s ňou priamoúmerne rastie i jeho ego), neberiem to tragicky. Byť na jeho mieste, tiež by som na seba bola hrdá. Z vedľajších postáv v mestskom divadle sa vypracoval na hlavné v tých najvychytenejších slovenských seriáloch. Je to proste kapacita.

Taxík ma doviedol z vlakovej stanice priamo pred novostavbu, v ktorej by mal mať Šimon prenajatý svoj byt.

Šofér po celý čas poslušne držal jazyk za zubami a vymenili sme si len zopár zdvorilostných fráz, preto som mu neváhala nechať drobné naviac. Neznášam dotieravých taxikárov, ktorí si myslia, že majú právo sa vás celou cestou vypytovať na osobný život. Bez ohľadu na fakt, že som sama extrovertným typom osobnosti a často až neprimerane ukecaná, keď sedím v taxíku, chcem sa sústrediť na cestu a cieľ jazdy, nie na príliš intímne otázky od úplne cudzieho človeka.

Bytovka pôsobila moderným dojmom. Našťastie sa popri závore dalo prejsť po chodníku dnu do jej areálu. Keby som sem prišla autom, na otvorenie závory by som potrebovala čip. Ten som, ako inak, nemala.

Ďalšia úloha ma čakala pred vchodom.

Zas ten debilný čip.

Ako sa dokážem dostať dovnútra bez toho, aby som tu narobila zbytočný rozruch?

Na moje prekvapenie, akurát prichádzala mamička s kočíkom, ktorej som ochotne pomohla priložiť čip, podržala jej dvere a vtisla sa dnu bez toho, aby sa ma stihla vôbec opýtať čo tam hľadám.

Na prvé poschodie som dokonca nepotrebovala použiť ani výťah.

Schmatla som za rúčku svoj veľký kufor a vyšla zopár schodov. Takmer každé dvere pozdĺž dlhej chodby mali na sebe menovku. Až na jedny – pootvorené.

Mám to ja dnes ale šťastie!

Opatrne som dvere dokorán otvorila a vo vstupnej chodbe zazrela zavesenú Šimonovu bundu. Pri pohľade na ňu sa mi úsmev automaticky rozžiaril.

Kufor som nechala pri vešiaku a potíšku sa zakrádala dovnútra.

Byt bol naozaj obrovský, priam majestátny. Nuž, z platu vychyteného herca si takéto niečo očividne bez problémov môže dovoliť. Koniec koncov, ani náš byt v centre Košíc nie je práve najmenším.

Započúvala som sa do tichej hudby vychádzajúcej pravdepodobne z niektorej z izieb. Lákala ma spoznať ďalšie tajomstvá tohto priestoru a konečne natrafiť na svojho nastávajúceho.

Na takéto prekvapenie určite nebudeš pripravený, chichotala som sa v duchu.

Ocitla som sa v rozľahlej presvetlenej obývačke s veľkými oknami. Napodiv, všetko v nej bolo akési rozhádzané. Sako ležalo na zemi, paplón bol prehodený krížom cez veľký kožený gauč, na stolíku kopec nedojedeného jedla, šampus a dva poháre. Potom som na zemi uvidela... Počkať! DVA poháre?! Čo má toto znamenať?

Ako som kráčala ďalej, všimla som si za sedačkou ženské silonky a lodičky. Dofrasa, čo ak som v cudzom byte?!

Spanikárila som a zakopla o taburetku, čo spustilo sled nečakaných udalostí. Tá totiž následne buchla do stola, z ktorého sa s rachotom zrútil na zem jeden z pohárov položený úplne na kraji.

Do prdele, Eva!!

Vtom sa z izby ozval hlas.

„Šimi? Zlatko, už si nazad?“ Ženský, vcelku upišťaný tón, mi priam bodol dýku rovno do srdca.

Okamžite som precitla akoby mi niekto v tejto horúčave na hlavu vylial za vedro studenej vody. Srdce sa mi prudko rozbúchalo a ja som sa

nezmohla na akékoľvek ďalšie činy. Stála som tam, akoby mi nohy prirástli o podlahu a nedokázala pochopiť, čoho som sa práve stala svedkom.

„Drahý, kde si bol tak dl... Kto ste?“ Vypúlila na mňa oči Rebeka Poláková – jeho herecká partnerka a veľmi obľúbená slovenská herečka v jednom.

To už som oči púlila aj ja.

Oblečenú mala len čipkovanú nočnú košieľku, ak sa to dá tak nazvať. Ten kus priesvitnej látky totiž odhaľoval viac ako protikorupčné jednotky pri našich politikoch. Bradavky jej spod neho trčali ako nity na Titanicu a v kombinácii s výrazným odtieňom červeného rúžu by razom tromfla nejednu tanečnicu z *Moulin Rouge*.

No-do-riti.

Expresne som si strelila virtuálnu facku a okamžite zahnala do úzadia myšlienky, že musí ísť zaručene iba o ďalšie natáčanie.

Taká blbá skutočne nie som.

„Ja... P-prepáčte, asi som si pomýlila byt,“ zahabkala som, zvrtla sa na päte, cestou schmatla kufor a vypadla odtiaľ skôr, než sa moje slzné kanáliky rozhodli naplno spustiť svoju prevádzku.

Vyšla som pred areál bytovky a zahliadla prichádzajúci autobus. V mojom citovom rozpoložení mi bolo absolútne ukradnuté, že nemám kúpený lístok. Nastúpila som doň a vysadla o tri zastávky ďalej – netušiac, kde sa práve nachádzam.

Žiadny revízor moje nelegálne konanie našťastie nevidel, preto som sa mohla konečne naplno opustiť.

Síce som ronila krokodílie slzy už predtým, sadla som si na miesto úplne vzadu, takže som poloprázdny autobus chtiac-nechtiac ukrátila o svoje citové výlevy.

Snáď aj Paríž , Lisabon alebo Bukurešť poznám lepšie, než naše hlavné mesto, preto som po vystúpení z autobusu jednoducho len kráčala, kam ma nohy viedli.

V meste panovala ukrutná horúčava a ja som za sebou ťahala ten gigantický kufor naprieč cestami a ulicami, netušiac kam mám vôbec namierené.

Ó, a aby som nezabudla – keď som spomínala, že som sa mohla naplno opustiť, fakt som to urobila. Revala a vzlykala som nahlas, úplne bez okolkov. Okoloidúci museli mať zo mňa poriadnu šou, no asi tušíte správne, že mi ich dojmy z mojej rozdrvenej osobnosti boli nanajvýš ukradnuté.

Kráčala som mestom odhadom slušných niekoľko desiatok minút, kým som konečne zastavila. Stála som uprostred mostu nad Dunajom. Za chrbtom sa mi premávali chodci, cyklisti a množstvá áut.

Pohľad mi padol na rušnú promenádu obďaleč. Smutne som sa zapozerala na hŕstku mladých ľudí užívajúcich si slnečné lúče pri pikniku.

Ako môžu byť oni takí šťastní, keď ja práve prežívam svoj najhorší deň v živote?! Moje podvedomie zúrilo. Na Šimona, hentú vyštafírovanú kukuricu aj úplne nevinných ľudí. Jednoducho na celý svet.

Ešte pred pár hodinami som bola tou *najšťastnejšou* osobou na zemi. Najdokonalejší chlap na planéte mi nasadil na ruku diamantový zásnubný prsteň a moja osobnosť naplno podľahla čaru zamilovanosti. Čo tam po tom, že sme spolu iba pol roka, však že? Našla som muža svojho života – romantického, šikovného a úspešného a plánovala sa stať jeho ženou.

Ibaže by až taký dokonalý nebol...

Je toto všetko vôbec možné? Je reálne, že by to Šimon popri mne ťahal so svojou hereckou kolegyňou?

Čo ak na tie svoje natáčania vlastne chodil iba čiastočne? Možno točili len dva či tri dni, no on sa s radosťou zdržal v Bratislave celý týždeň, aby mohol zvyšok času stráviť s tou *Rebekravou*, ktorá očividne nebola jeho partnerkou iba v seriáli.

Z tých predstáv ma naťahovalo na zvracanie.

Som taká hlúpa! Ako som si len mohla myslieť, že by nejaký známy herec mohol chcieť stráviť zvyšok života s obyčajnou Evou z Hokoviec?! Síce cieľavedomou, pomerne úspešnou, zhovorčivou a rozhodne nie škaredou Evou, ale to je jedno... Teraz nie je čas na honenie svojho ega!

Bola som naivná hlupaňa, keď som mu na všetko skočila ako mucha na lep. Totálne sprostá mucha na totálne lepkavý lep!

Že mi vôbec neboli tie jeho večné týždňovky podozrivé!

Iste, natáčate od rána do večera, často aj v noci a po celý týždeň, ironicky podotkol hlas môjho podvedomia.

Môže byť niekto tak vymletý ako ja? Hladká múka je oproti mne hovno! Doplatila som na svoju naivitu a nechala sa opantať milými rečičkami a ňuňu-pohľadom! Tým dokonalým, roztomilým, neodolateľným...

„Pst! Čuš už, debilné podvedomie!“ V sekunde som zahriakla svoje idiotské myšlienky.

Ten kus vola si nezaslúži, aby som na neho čo i len na sekundu bola pomyslela! Nech si tam ďalej paktuje s tou vykechlenou husou a jej bradavkami!

Podišla som blízko k zábradliu a stiahla si z ruky prsteň. Natlačila som sa bezprostredne na vyhriatu kovovú zábranu a rozhodla sa so všetkým skoncovať. Nebudem viac mrhať svoj drahocenný čas s niekým, kto za to absolútne nestojí! Odhodlaná urobiť, čo som si zmyslela, predklonila som sa a...

„Nerobte to!“ Odrazu sa po mne ktosi hodil a spadli sme spolu na chodník rovno vedľa môjho kufra.

„Ste blázon? O čo vám, dopekla ide?!“ Zvrieskla som po precitnutí do reality. Ležala som tam v náručí nejakého chlapa a navzájom sme si vymieňali vydesené pohľady.

„Čokoľvek sa vo vašom živote stalo, vedzte, že ešte existuje šanca! Nemôžete všetko len tak zahodiť! Ste krásna mladá žena, určite by ste tomuto svetu veľmi chýbali,“ presviedčal ma o svojej pravde sympatický mladík v úhľadnom oblečení.

Expresne som sa vymanila zo zovretia jeho náruče a šikovne sa znova postavila na vlastné nohy. Ihneď ma nasledoval.

„Nechajte ma láskavo dokončiť, čo som začala a nestarajte sa do záležitostí cudzích ľudí!“ Utrela som si slzy, zhúkla som po ňom a opäť sa priblížila k zábradliu. Vtom mi prsteň vypadol z ruky a skotúľal sa kamsi k našim nohám.

„Nerobte to!“ Znova ma zdrapol a stiahol späť k sebe.

„Nechajte ma!“ Pokúšala som sa rozhadzovať rukami na všetky strany a vytrhnúť sa mu, no akosi mi to nešlo. Naďalej ma stískal v pevnom objatí, akoby som mu patrila.

„Nemôžem vás nechať, aby ste to urobili! Do smrti by som si to vyčítal!“

„Obávam sa, že ak ma nepustíte, vaša súdna hodina nastane práve teraz!“

„Dobrý deň, občania. Čo sa to tu deje?“ Odrazu sme obaja stuhli. Vedľa nás stáli dvaja policajti. Mňa i cudzinca si prezerali prísnymi pohľadmi a očakávali vysvetlenie.

Očividne sme na moste vzbudili pozornosť a aj keď sa nikto z cyklistov či chodcov pri nás nepristavil, strážcovia zákona naše nezhody nemienili nechať len tak.

„Dobrý deň, páni policajti. Rozhodol som sa zachrániť tu prítomnú ženu, ktorá však, z pochopiteľných dôvodov, neocenila moje snahy. Obávam sa, že bude potrebná ústavná liečba. Očividne nie je v poriadku," hlásal pokojným tónom chlap stojaci v mojej bezprostrednej blízkosti a tváril sa, akoby zožral všetku múdrosť sveta.

„Ústavná liečba?! Doriti, ste vy vôbec normálny?! Vážne mi tu práve VY mienite niečo vykladať o tom, kto je v poriadku?!" Plnou silou som ho päsťou udrela do hrude.

„Au! Vidíte? Hovorím vám, že je mimo!" Zháčil sa a svoj vydesený pohľad obrátil na policajtov.

„Slečna, prosím, upokojte sa, inak budeme musieť uskutočniť určité kroky," jeden z policajtov sa ma pokúsil zľahka chytiť za rameno, čo ma akurát nepríjemne zaštípalo, keďže mi ostré slnko počas chôdze mestom stihlo slušne pripiecť plecia. Vytrhla som sa mu.

„Som si istý, že táto slečna potrebuje pomoc. Práve sa tu pokúsila skočiť z mosta, no mala šťastie, že som bol práve nablízku, pretože..."

„Skočiť z mosta?! Vám už úplne hrabe, však že?! Chcela som iba zahodiť do Dunaja svoj zásnubný prsteň! Dal mi ho vám podobný idiot, ktorý to popri mne ťahal aj s inou ženou! Kriste!" Zvrieskla som, až okolo nás jazdiaci cyklista takmer nabúral do stĺpu obďaleč.

Jeden z policajtov na to zareagoval tichým smiechom. Level jeho empatie očividne nebol na príliš vysokej úrovni.

„J-ja... Prepáčte. Ak to skutočne bolo takto, mrzí ma, čo som vám spôsobil," obrátil ku mne cudzinec svoj previnilý pohľad.

„Na to ste mohli myslieť skôr, než si vaša hlava vyprodukovala unáhlené závery," zavrčala som.

„Povedal som, že ma to mrzí," posmutnel. „Žiadna žena si nezaslúži takéto zaobchádzanie," v jeho očiach som zazrela istú dávku súcitu.

Žeby to myslel naozaj vážne?

Ako mám po dnešnej skúsenosti ešte vôbec dokázať veriť nejakému chlapovi?!

„Kríza zažehnaná! Porúčame sa," vyceril na nás zuby policajt, ktorý sa ešte prednedávnom smial na zmätkujúcom cyklistovi. „Dávajte na seba pozor," žmurkol na nás vysmiaty strážca zákona v duchu hesla *Pomáhať a chrániť* a v spoločnosti svojho kolegu odkráčal pomáhať a chrániť niekoho ďalšieho.

„Prijali by ste odo mňa ako ospravedlnenie pozvanie na kávu či nejaký drink?" Prekvapil ma svojou ponukou.

„Nechajte ma, prosím, odísť. Chcem byť sama." Schmatla som kufor a ťahala ho za sebou, kráčajúc rýchlym tempom čo najďalej od toho chlapa.

Neobzerala som sa. Minulosť som plánovala nechať za sebou. Akúkoľvek. Oddnes začínam odznova. S čistým štítom, bez zbytočných lží a bez ľudí, ktorí mojej osobnosti spôsobujú iba zbytočné trápenie.

Prešla som sotva dvadsať metrov, keď sa mi za chrbtom ozval známy hlas.

„Nechýba vám niečo?"

Ignorovala som ho.

„Ten prsteň... Našiel som ho na chodníku," obehol ma a prinútil zastaviť.

Neochotne som zastala a prevrátila očami.

„Nechajte si ho. Nechcem ho už ani vidieť," odvrkla som, obišla ho a kráčala ďalej.

„Pozrite, rozumiem, že ste nahnevaná, no uznajte, chvíľka oddychu vám padne vhod. Naozaj ma úprimne mrzí, že som vám spôsobil nepríjemnosti. Poďte so mnou na plážovú párty pod mostom tu neďaleko. Prosím," opäť ma obehol, zastavil a vzal mi z ruky kufor.

„Ak nepôjdete dobrovoľne, odnesiem vás tam!" Ďalej trval na svojom.

„Pf, prosím vás! Strčte si tie svoje trápne snahy niekam do zadnej časti tela!“

„Varoval som vás!“ Nazrel na mňa s pobaveným výrazom v tvári, prehodil si ma cez plece a pobral sa vpred. Jednou rukou ma pridržiaval a v druhej ťahal môj kufor. Zo začiatku som vyvinula istú mieru snahy zvrátiť svoj osud udieraním do jeho chrbta, no na jeho odhodlaní to nič nezmenilo, preto som sa prirýchlo vzdala.

Na parkovisku vedľa spomínaného podniku mal pánko odparkované auto. Strčil doň môj kufor a odniesol ma ešte pár krokov, kým sme nedorazili na miesto.

Nie som práve „pri sebe“, no vďaka svojej výške som pre neho určite musela byť celkom schopným bremenom, preto ma zaskočilo s akou ľahkosťou ma dokázal niesť toľkú diaľku.

Plážový bar sa so zapadajúcim slnkom začínal plniť. Ľudia popíjali chladené miešané nápoje, zopár detí sa bláznilo v piesku a z reproduktorov sa ozývali hlasité rytmy chytľavých latino piesní.

Musela som uznať, že mi atmosféra toho miesta bola naozaj blízka.

„Tak, čo si dáme?“ Spýtal sa, keď sme sa usadili za jedným z mála voľných stolov.

Povystierala som svoje ubolené telo a vytrhla mu z ruky nápojový lístok. Po krátkom skúmaní jeho obsahu som bola rozhodnutá. „Piňakoládu,“ zatúžila som po niečom sladkom, no zároveň osviežujúcom.

Naposledy som zjedla jeden čokoládový croissant cestou vo vlaku. Odvtedy ubehlo slušných niekoľko hodín. Na ďalšie jedlo som ale beztak chuť nemala. Môj žalúdok bol akýsi stiahnutý a netúžil po ďalšom prídele stravy, ktorú by pod vplyvom emócií stále burcujúcich mojím vnútrom, mohol neočakávane vyvrátiť.

Cukor však doplniť treba. *Piňa* padne vhod.

Čoskoro k nám dorazil čašník. Neznámy si objednal jedno veľké pivo a piňakoládu pre mňa.

„Chcete sa z toho vyrozprávať alebo sa radšej nemám pýtať?“ Rozhodol sa započať konverzáciu, len čo sa čašník zvrtol smerom k baru.

Nesúhlasne som pokrútila hlavou.

„Fajn, tak teda bez zbytočných otázok,“ skonštatoval. „Neviem prečo, no som už raz taký. Niečo hlboko v mojom vnútri ma neustále núti byť až priveľmi empatickým a ľuďom pomáhať. To preto som zatúžil zachrániť vás na tom moste. Prepáčte. Sám neviem po kom som túto vlastnosť zdedil. Matka je namyslená egoistka a otec zas prehnane ľahostajný. Možno som adoptovaný,“ zatváril sa akože zamyslene.

Tíško som sa zachechtala.

„Takto sa mi to páči! Máte krásnu tvár. Bola by škoda nespestriť ju ešte krajším úsmevom,“ zalichotil mi. V tej chvíli som však netušila ako na jeho slová zareagovať. Ostala som mlčať.

Čašník sa čoskoro vrátil s našou objednávkou.

„Pripíjam na lepšie časy,“ pozdvihol Neznámy svoje pivo a očakával, že si s ním štrngnem. Neochotne som prirazila pohár s lákavým chladeným miešaným nápojom k tomu jeho, s jantárovou tekutinou vo vnútri.

Venoval mi spokojný úsmev.

Svoje prvé nápoje sme vypili prirýchlo. Rozhodne na tom mala svoj podiel horúčava stále vládnuca centru hlavného mesta, ale i dlhé chodenie.

Schytali sme miesto bez slnečníka, preto nám ešte niekoľko minút slnko slušne pieklo na hlavy, kým sa s nami definitívne nerozlúčilo zapadnutím za obzor.

Sedeli sme, počúvali hudbu, sledovali okolie a rozprávali sa. Teda, väčšinou rozprával on, pretože mne chvíľu trvalo, kým som sa rozhodla

pod vplyvom niekoľkých alkoholických drinkov rozviazať svoj inak podrezaný jazyk a premostiť do úprimného rozhovoru o živote a vzťahoch.

Kombinácia horúčavy, vyčerpania, psychickej nepohody a alkoholu mi napokon dopriala vytúžené uvoľnenie.

Keď sa úplne zotmelo, bar sa zaplnil mladými ľuďmi túžiacimi po zábave a v jeho prostredí začalo byť celkom rušno. Deti sa vytratili z piesku a ich vrešťanie nahradili nadšené ovácie publika, keď hudbu z reproduktorov nahradila živá kapela. Originál Kubánci, ktorí už v prvých minútach svojho pôsobenia na provizórnom javisku v piesku vytvorili atmosféru hodnú dovolenky v Karibiku, sa mojej podguráženej osobnosti naozaj pozdávali. Latino hudbu som vždy milovala a takýto koncert rytmov lákavej muziky som videla po prvý raz v živote.

„Tuším vás chytá do tanca," zaškeril sa pri pohľade na mňa ako sa vrtím na stoličke, sledujúc kapelu, na ktorú sme z nášho miesta mali skvelý výhľad aj cez hŕstku zabávajúcich sa ľudí.

„Načo tie oficiality?" Rozhodila som rukami. Pomaly som začínala cítiť, že hladina alkoholu v mojej krvi je podstatne vyššia, než na akú som v priemere zvyknutá. „Tykaj mi, kamarát záchranca," pripito som sa zasmiala. „A poď so mnou tancovať!" Schmatla som ho za ruku a ťahala do vychladeného piesku na nábreží Dunaja, priamo do centra diania pri kapele.

Ochotne sa mi podvolil a držiac sa za ruky, pribehli sme spolu medzi tancujúce obecenstvo.

Tam sme však prirýchlo zistili, že „tudy cesta nevede" a obaja sa šikovne zbavili svojich topánok. S mojimi sandálkami to bolo celkom jednoduché, no sledovať jeho, ako v piesku balansuje najskôr na jednej, potom na druhej nohe, popri vyzúvaní tenisiek a ponožiek, mi prišlo vcelku komické.

Keď nám už nič nebránilo v odviazanom tanci, pustili sme sa do toho.

Nad hlavami nám svietili farebné pásy žiaroviek, kubánski umelci si naplno užívali svoju chvíľu na pódiu a my, poznačení množstvom skonzumovaného alkoholu, sme plnými dúškami nasávali atmosféru, tancujúc v blízkosti toho druhého.

Odrazu nám ktosi odzadu cez hlavy prehodil kvetované náhrdelníky. Obaja sme sa začali chichotať ako malé deti, pretože ten, kto to mal na svedomí, musel byť minimálne rovnako pripitý ako my dvaja. *Záchranca* schytal ružový a ja modrý kvetovaný doplnok.

S ním, či bez neho, už beztak som sa cítila ako na dovolenke a odvážne predvádzala svoje odviazané tanečné kreácie. Moja spoločnosť však nezaháľala a rozhodne môžem potvrdiť, že bol schopným parketovým levom.

Po niekoľkých dlhých minútach intenzívneho tanca veselé rytmy nahradil príjemný slaďák. Tuším to bola *bachata* alebo čo. Môj partner nezaháľal a neštítil sa oblapiť ma rukami okolo pása.

Odrazu sme tancovali takmer telo na telo.

Na perách som cítila jeho dych.

Čuchové ústrojenstvo mi zasahovala omamná aróma predtým nepoznaného parfumu.

A môj pohľad sa až pridlho stretával s tým jeho.

Mal božsky dokonalé oči.

„Dlho som sa tak dobre nezabavil," skonštatoval. Cez hlučnú hudbu som mu sotva rozumela.

„Tiež sa skvelo bavím," dala som mu za pravdu.

Za poslednú hodinu som snáď ani jedinýkrát nepomyslela na nedávne udalosti. Nedal mi na to šancu, a to som skutočne oceňovala.

Nemohla som si pomôcť. V jeho spoločnosti som sa cítila skvelo. Zopár hodín dozadu som ani netušila, že vôbec existuje a teraz som mala pocit akoby som ho poznala pol života.

Dávno som sa pri nikom necítila tak uvoľnene a sama sebou. Bolo mu ukradnuté, že na provizórnom pieskovom parkete doslova šantím ako o dušu a do svojich tanečných kreácií vkladám maximum. Občas som dokonca, úplne sebakriticky, musela pôsobiť asi až príliš vyzývavo. Jemu to však bolo jedno. Správal sa prirodzene a akceptoval čokoľvek, čo som urobila alebo povedala. Presne to som v tejto chvíli potrebovala. Porozumenie a rešpekt.

Po skončení pomalšieho songu si hudobníci dali na chvíľku pauzu, preto sme sa rozhodli ich nasledovať. Zmorení únavou sme sa usalašili v piesku pri ohni. Okolo ohniska sa vytvoril kruh niekoľkých ľudí, ktorí sa rozhodli, rovnako ako my, oddýchnuť si po absolvovaní aktívneho tanečného kola.

Že som mala na sebe krátke šaty a piesok by sa mi pri usadení na zem dostal úplne všade, si môj záchranca všimol hádam skôr než ja. Promptne mi pod zadok strčil jednu z podušiek ležiacich na kôpke kúsok od nás.

V tej chvíli som si spomenula ako ma slušnú dobu niesol prehodenú cez plece z mosta až sem. Dúfam, že mi pritom okoloidúci nevideli až do žalúdka.

„Vieš, tiež som nemal práve šťastie v láske. Moja bývalá sa rozhodla náš vzťah zo dňa na deň ukončiť s vysvetlením, že sme príliš rozdielni a nehodíme sa k sebe. Do pol roka otehotnela s druhým," rozhodol sa mi zveriť s úskaliami svojho posledného vzťahu.

„Čo ti mám k tomu povedať? Ty si chudák a ona krava. Poznám to," posmutnela som, no on sa schuti rozosmial.

„Čo je?" Začudovala som sa.

„Nič. Si skvelá, vieš to?“ Tvár sa mu rozžiarila úprimným úsmevom. Bol naozaj podarený.

„Škoda, že si to nemyslel aj človek, čo ma pred niekoľkými dňami požiadal o ruku,“ pretočila som očami.

„Je to hlupák. Iba hlupák by dokázal takým nechutným spôsobom ublížiť tak úžasnej žene,“ svoju tvár nepatrne priblížil do bezprostrednej blízkosti tej mojej a hlboko sa mi zahľadel do očí. Bol v nich oheň, ktorý všetky pozostatky môjho triezveho úsudku zatláčal hlboko do úzadia. Ten oheň sa mi priveľmi zapáčil.

„Si milý, ďakujem ti,“ zahanbene som sa pousmiala a akosi podvedome sa priblížila ešte viac k nemu. Čosi ma k nemu ťahalo a bolo to silnejšie než ja.

V tejto chvíli som už nemala chuť dávať si virtuálnu facku. Môj rozum by bol na to v triezvom stave možnože aj pristal, ale moje srdce teraz hovorilo čosi iné.

„Ja ti ďakujem,“ prehlásil potichu a nečakane, *aj keď v kútiku duše som o to priam prosila sa zmocnil mojich pier.*

Súhra našich osobností mi okamžite dokázala, že vieme spolu skvelo spolupracovať. Zmocnilo sa náš čaro prítomného okamihu a my sme sa mu nemienili vzoprieť.

Bozk trval len niekoľko sekúnd, no stihol do výstavnej skrine mojich najpríjemnejších okamihov vyryť hlboký odkaz veľkými písmenami. Bol nežným, krásnym a spontánnym.

Odtrhli sme sa od seba a nakrátko sa jeden druhému zadívali do očí. V tej tme som nedokázala identifikovať akú farbu mali tie jeho, no popravde, vôbec ma to nezaujímalo. Sršala z nich úprimnosť, pochopenie a oddanosť.

Akoby v danom okamihu neexistovalo nič, len my dvaja. Na malú chvíľu sme sa uzamkli do svojej vlastnej bubliny a boli rozhodnutí

nikoho do nej nevpustiť. Nežiaduce osoby, starosti, problémy či spomienky. Všetko šlo úplne bokom. A mojej netriezvo uvažujúcej osobnosti sa to nadmieru pozdávalo.

Veľavravné ticho sme ukončili, keď odrazu chlap z partie ľudí spolu s nami sediacej okolo ohniska, začal čosi brnkať na gitare. V známej melódii som spoznala pieseň od *Eda Sheerana – Perfect*.

Dievčina sediaca v blízkosti gitaristu melódiu vylepšila o svoj spev. Netuším, či tí dvaja tvorili pár alebo boli aspoň priatelia, no ladilo im to spolu dokonale.

Kruh okolo ohniska sa expresne zhustil o ďalších ľudí prizerajúcich sa nečakanej kultúrnej vložke. Pohojdávali sa do známej melódie piesne, pri ktorej som si bola takmer istá, že na svete snáď neexistoval človek, čo by ju nebol poznal.

Speváčka i gitarista mohli byť odhadom približne mojimi rovesníkmi – určite nemali viac než dvadsaťpäť. Chlap vyzeral absolútne štandardne. V skupine akýchkoľvek bežných smrteľníkov by iba sotva niečím vyčnieval z radu. Jeho hudobné nadanie sa však zaprieť nedalo.

Hral fantasticky.

So speváčkou spolu dokázali vytvoriť skvostný hudobný zážitok. Z hlasu čiernovlásky s modrou čelenkou a hustým obočím mi naskakovali zimomriavky.

Tie čoskoro spozoroval aj môj *záchranca* a jemným pohybom si ma pritiahol k sebe.

Nenamietala som a spočinula mu na pleci, nenápadne vdychujúc jeho vôňu. Tvár mi ozdobil srdečný úsmev. Dávno som sa necítila tak príjemne, čo sa už nedalo popierať. Nič na tom nezmenila ani vysoká hladina alkoholu kolujúceho v mojom krvnom obehu.

Dvojica osvecovaná iskierkami ohňa tancujúcimi v prostriedku kruhu ich publika, svoj malý koncert obohatila ešte o jeden song. Už pri prvých

tónoch som dokázala identifikovať, že ide o pieseň *Numb* od *Linkin Parku*, ktorý bol na strednej škole mojou obľúbenou kapelou. Spomalená, priam romanticky pôsobiaca verzia tejto skladby, si ma absolútne získala. Po zaznení posledného zabrnkania sa diváci dali do búrlivého potlesku. S radosťou sme sa k nim pridali.

Večer si už dávno podal ruky s nocou, no my sme sa ešte rozhodne nechystali to zabaliť. Len čo sa kubánska kapela opäť dostala na pódium, po skonzumovaní ďalších dvoch alkoholických drinkov sme sa opäť roztancovali.

Tentokrát sympatickí chlapíci vsadili prevažne na rytmy *bachaty*, preto si toto tanečné kolo užili skôr páriky. A, samozrejme, my dvaja.

Pýtať sa svojho neznámeho parťáka, či niekedy navštevoval hodiny tanca, mi pripadalo trochu hlúpe, preto som svoje úvahy rýchlo hodila do úzadia a sústredila sa na nás. Chodidlá sme zabárali do piesku, telami sa bezostyšne dotýkali pri nejednej tanečnej kreácii a pery nám obom ozdobovali spokojné úsmevy.

Keby mi bol niekto pred pár hodinami povedal, že sa dnes zabavím ako nikdy predtým, asi by som ho bez milosti vysmiala. Plecia som mala spálené ako *Alonsove* pneumatiky po pretekoch na F1, cez mesto za sebou ťahala gigantický kufor, revala ako pätnásťročný pubertiak, ktorému rodičia zoberú mobil a bola tou najviac nasratou ženskou vo vesmíre.

A teraz? Vyškieram sa tu na chlapa, o ktorom ani netuším ako sa vôbec volá, tancujem s ním tak vášnivo, akoby to mal byť posledný tanec môjho života a vďaka kúzlu alkoholického opojenia zabúdam na všetky svoje starosti.

Yes, Eva! Takto sa to robí!

Kapitola 2

„Ach, Šimon, tak veľmi ťa milujem! Si ten najromantickejší chlap, akého som kedy stretla!“ Rozplývala som sa nad miestnosťou plnou sviečok, ruží a spoločnosťou mojej najmilovanejšej osoby.

„Aj ja ťa milujem, láska! Čoskoro sa vezmeme a všetko bude úplne dokonalé! Urobím vás najšťastnejšími! Budete spokojné a budeme si spolu všetci traja žiť v harmónii a mieri,“ vyškieral sa na mňa neprirodzene, priam prehnane šťastlivo.

„Traja? Spokojné? Šimon, o čo tu, dopekla, ide?!“ Nechápala som, o čom to ten blázon splieta.

Ušlo mi niečo? Chce si snáď so mnou zobrať aj moju mamu alebo sestru? Som hádam tehotná a neviem o tom? Čo sa to deje?!

„Ty, ja a Rebeka predsa! Náš polygamný zväzok bude musieť byť malým tajomstvom, keďže u nás ešte nie sú povolené, ale ver mi, bude to parádna jazda!“ Úsmev mu nezliezal z tváre.

Čo však bolo oveľa horšie, zrazu sa pri nás objavila aj Rebekrava. *Civela na mňa ako na nejaký objekt a spokojne zozadu objala* môjho *Šimona. Navyše, zas mala oblečené to sprosté negližé a jej monumentálne bradavky museli byť viditeľné až z ISS.*

„Čo sa deje, bábika? Zabudla si už, že si so zväzkom súhlasila?“ Zmaľovaná kreatúra mi venovala pobavený úškrn.

Fakt ma práve nazvala bábikou?!

„Zbláznili ste sa?! Šimon, povedz jej niečo! Požiadal si o ruku mňa, nie ju! Budeme sa brať! My dvaja! IBA my dvaja,“ pohľad sa mi pomaly zahmlieval slzami. Zúfalstvo sa postupne zmocňovalo mojej osobnosti a obaľovalo ma v nej – rovno do trojobalu. Cítila som sa ako rezeň pripravený na vhodenie do horúceho oleja.

„Veď ti to hovorím, zlatko! Bude nám spolu krásne. Všetkým trom," prihlúplo sa usmial na Rebekravu*, za čo mu ona následne šibalským spôsobom postrapatila husté vlasy.*

„Všetkým trom," zopakovala prívetivým hlasom, ktorý očividne odrážal vysokú mieru jej eufórie.

Všetkým trom*, v hlave sa mi znova a znova premietali tie slová. Opakovali sa ako nikdy nekončiaca ozvena v obrovskej miestnosti.*

„NIE!" Zvrieskla som na plné hrdlo a vyhodilo ma do vzpriameného sedu. Teda, možno až priveľmi vzpriameného, pretože som si tresla hlavu o strop.

Kde to, dofrasa, som?!

A prečo mám okolo krku modrý kvetovaný náhrdelník?!

Čo za chlapa leží rovno vedľa mňa?!

Ježisi, takéto sprostosti ja predsa nerobím!!

Začala som sa zmätene hmýriť na zadnom sedadle auta a pokúsila sa otvoriť dvere, aby som čím skôr unikla pred svojou nečakanou amnéziou po včerajšej noci. Moje hlučné mixovanie s kľučkou však zobudilo parťáka spolu so mnou okupujúceho zadné sedačky vozidla.

Spanikárila som ešte viac a rovno mu uštedrila jednu vzduchom chladenú.

„Zbláznila si sa?! Myslím, že sme si toho včera zažili dosť na to, aby si ma za to hneď zrána vyfackala!" Vychrlil na mňa svoju výčitku.

Spozorujúc tvár, ktorá sa na mňa uprene dívala, postupne sa mi začali vynárať útržky včerajšieho dňa. Či z nich budem schopná poskladať komplexný obrazec, som však zatiaľ netušila.

Konflikt na moste, policajti, cesta na jeho pleci, plážový bar, kubánska hudba, dvojica s gitarou a piňakoláda. Naozaj veľa piňakolády.

„Tiež si veľmi nespomínam ako sme sa ocitli v mojom aute, no je zjavné, že v stave, v akom som sa včera nachádzal, by šoférovanie

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Neklam svoje srdce*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.